

“Seria **ideal** que la Universitat Catalana d'Estiu no calgués”

Joandomènec Ros és, per tercer any consecutiu, el president de l'equip rector de la Universitat Catalana d'Estiu, que del 15 al 25 d'agost celebra la seva trenta-sisena edició. Durant el seu mandat l'UCE afronta nous reptes, com ara solucionar el conflicte obert amb l'Institut d'Estudis Catalans i l'Institut Joan Lluís Vives.

La Universitat de Prada avui, l'any 2004, té gaire a veure amb la de l'any 68, quan va començar?

— No. Segurament hi ha un percentatge molt elevat de diferències bàsiques. El 68 hi havia l'esperó del maig francès i el fet que vivíem en una dictadura. Encara faltava assolir i es veien molt llunyanes en el temps tota una sèrie de fites com la llibertat, la democràcia... Això ja està superat avui, encara que amb matisos, perquè alguns, especialment entre els que som a Prada, creiem que l'autonomia no és la panacea i que hi ha altres fites per assolir. Aquest esperit reivindicatiu del maig francès ha estat parcialment substituït per l'esperit antisistema, però en canvi el que l'UCE té d'universitat d'estiu segueix tan vigent com sempre.

— A què us referiu?

— Que ofereix una panòplia prou àmplia de coneixements: ciències, arts, cultura, història, lleure... En aquest sentit l'UCE encara és necessària. Les raons que la van fer sorgir ja no hi són, però el paper de la universitat dins dels Països Catalans continua ben vigent. La prova és que cada any es fa i té assistents.

— Pot arribar un moment de normalitat utòpica en què l'UCE ja no sigui necessària?

— Per mi, des del punt de vista reivindicatiu, seria ideal que la Universitat Catalana d'Estiu no calgués, perquè això voldria dir que ja s'haurien abastat unes

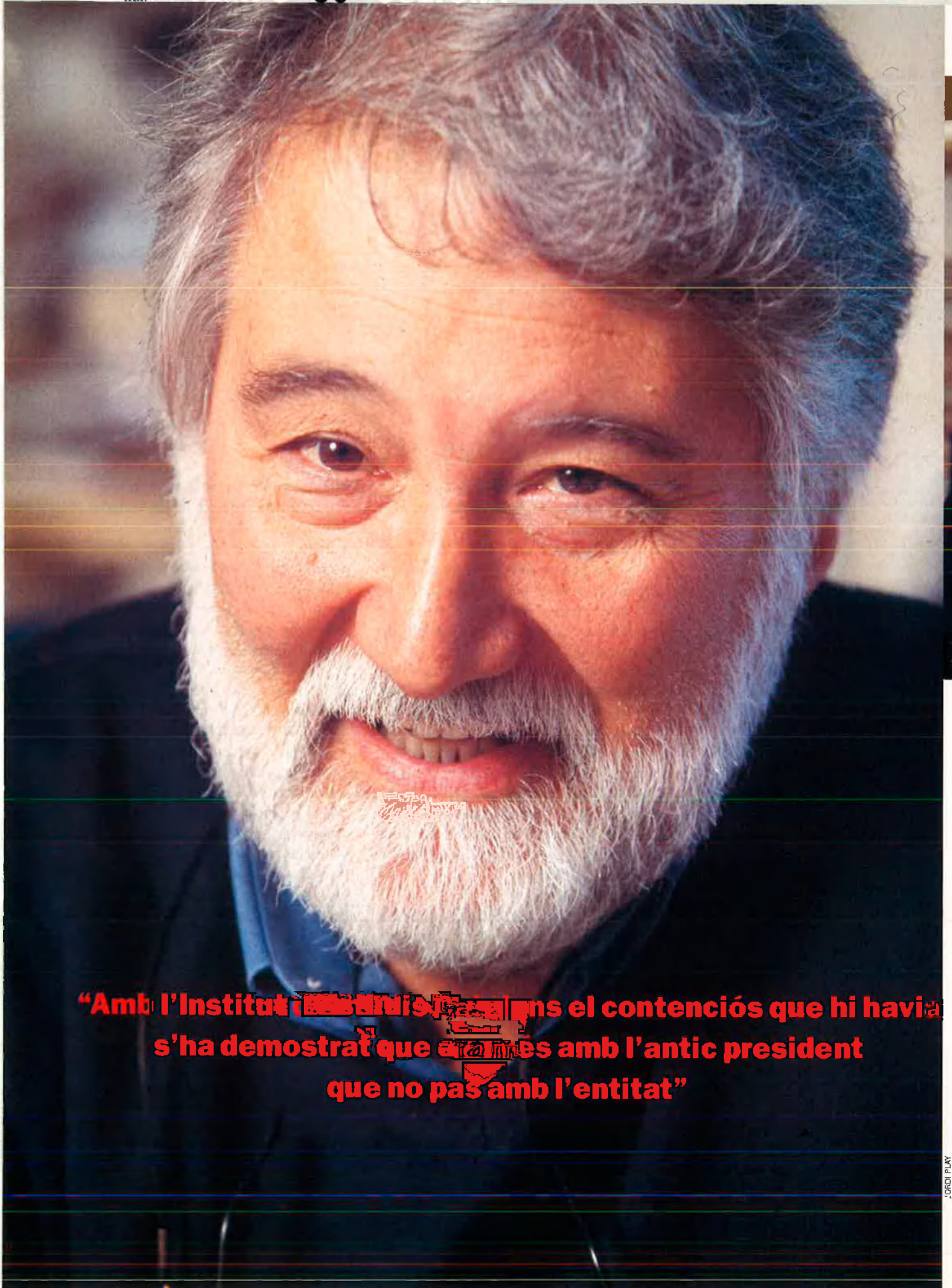
fites que semblen plausibles, com una certa estructura política de tots o alguns dels Països Catalans que ara no tenen i sobretot deixar de tenir aquesta subordinació als estats, bàsicament a l'espanyol i al francès. I una presència a Europa en un pla d'igualtat. Jo crec que això no és un futur utòpic sinó un futur geològic, en el sentit que les coses en geologia funcionen molt lentament. La vida de les persones és molt curta, comparada amb la vida dels pobles, i de més verdes en maduren. No s'ha de defallir.

— Durant la presentació d'aquesta edició va denunciar l'escassetat de recursos econòmics. S'ha solucionat?

— Encara no. L'UCE sempre ha tingut problemes econòmics perquè les administracions paguen tard. Enguany la situació és especialment dolorosa perquè, com que els pressupostos s'han prorrogat, els diners només poden ser els mateixos que l'any passat, i com que tot s'encareix, a efectes pràctics són menys diners. A més, amb el canvi de Govern, les certificacions per rebre les subvencions tot just es comencen a rebre ara. Això és especialment greu per a l'UCE, perquè tota la nostra activitat queda concentrada fonamentalment a l'agost.

— El nivell de gravetat dels problemes pot posar en perill successives edicions de la Universitat de Prada?

— Jo espero que no. Fins ara, bona part d'aquests problemes se solucionaven amb crèdits i amb la paciència dels pro-

“Amb l’Institut d’Estadística s’ha demostrat que no pas amb l’entitat”

vegades trobem la col·laboració i la complicitat de consellers, directors generals, tècnics, però de vegades amb sorpreses com que algú del Departament de Cultura et preguntí què és l'UCE."

fessors, per exemple. Un professor acostuma a cobrar dos mesos abans de tornar a fer les classes a Prada. Però hi ha tipus de despeses que no poden esperar: subministraments, cuina, el sou de la gent que treballa... Seria molt trist que Prada es morís per inanició econòmica i no pels motius que dèiem abans.

— En tot cas, ja s'hi deu posar fila a l'agulla. Com ha respost el nou Govern de la Generalitat de Catalunya?

— Bé. Mai no hem tingut problemes amb cap dels governs de la Generalitat de Catalunya, tampoc amb l'actual. De fet, les subvencions no es demanen a la Generalitat en general, sinó a diferents conselleries i direccions generals, a les diputacions, als ajuntaments... Això no ens ha faltat mai, i enguany, tampoc. El que passa és que ens adverteixen que trigarem a cobrar:

— D'acord, aquest any es trigarà a cobrar, però, mirant més enllà, quin pla de futur hi ha pensat?

— Jo entenc que la problemàtica ve de la congelació dels pressupostos, i si no

m'erro el setembre es votaran els nous pressupostos i després vindran els del 2005, que se suposa que recolliran el que li cal a l'UCE. En aquest sentit no tinc cap dubte que ho resoldrem.

— Les relacions de l'UCE amb l'Institut d'Estudis Catalans i amb l'Institut Lluís Vives han estat tenses els darrers anys. Han millorat?

— Sí, amb l'IEC el contenciós que hi havia s'ha demostrat que era més amb l'antic president que no pas amb l'entitat. Ara l'Institut torna a estar representat a la Fundació Universitat Catalana d'Estiu i està representat als actes que es fan a Prada. Amb les universitats hi ha un problema que és difícil de resoldre perquè és un problema tècnic legal. Reduint-lo molt és el següent: la composició del patronat de la FUCE dona lloc a quatre universitats catalanes perquè això es va redactar quan només n'hi havia quatre. Ara això ha canviat i a més hi ha l'Institut Joan Lluís Vives, que aplega gairebé totes les universitats dels Països Catalans. D'alguna manera, quan es va

crear l'IJLV, s'hauria d'haver ajustat a la nova situació, però això no és així. Ara hi ha l'ambigüitat que s'han de convocar les universitats catalanes, però en realitat la majoria queden fora. A més no queda clar si han de venir individualment o en representació de l'IJLV.

— Això se soluciona fàcilment amb un canvi estatutari.

— Sí, però per fer aquest canvi estatutari cal un acord d'una majoria de components del Patronat i no queda clar qui en forma part. És com un lluç que es mossega la cua. Fa prop de dos anys ja vam començar a desllorigar el problema i l'any passat, quan el rector Serrat era el president de l'IJLV, va cloure l'UCE i va quedar encarregat de resoldre aquesta situació. Estem en aquesta fase i oferim la nostra predisposició a acceptar el que l'Institut vulgui.

— Mentrestrant, a nivell operatiu ja treballem plegats?

— Sí. De fet, les tres quartes parts de professors de l'UCE són professors d'universitats pertanyents a l'IJLV, les activitats de l'UCE s'editen en una publicació de l'Institut, les webs de l'UCE i de l'IJLV estan connectades... Tot s'ha retardat una mica perquè entremig hi ha hagut els processos electorals del darrer any.

— El mandat del rector de l'UCE es renova cada any. Personalment, quines perspectives teniu?

— No ho sé. L'octubre o novembre, quan es presenten els resultats de l'UCE i els comptes, el Patronat decideix si renova la confiança en l'equip rector. Això ja ha estat així dos cops i espero que els resultats d'enguany permetin que es torni a renovar aquesta confiança.

— Per tant, la vostra opció personal és continuar com a rector.

— Sí, tot i que per mi, personalment, és una feina feixuga perquè em treu moltes hores. Jo sóc un professor universitari que té unes activitats concretes que no em puc saltar i tinc períodes amb molta feina. Ser el president de l'equip rector em fa anar a veure els diferents responsables d'administracions per explicar-los el que fem a l'UCE i mirar que ens donin els diners. Moltes vegades trobem la col·laboració i la complicitat de consellers, directors generals, tècnics, però

**“ L’UCE té tres
peus: la identitat
nacional catalana,
l’ensenyament
universitari
i l’aspecte lúdic.
Jo crec que
tenim UCE
per molts anys ”**

de vegades et trobes amb sorpreses com que algú del Departament de Cultura et preguntí què és l’UCE.

— També us deuen trobar gent que ha vingut a l’UCE i ara ocupa llocs de responsabilitat.

— Sí, és clar. Al llarg de més de 35 anys ha passat moltíssima gent per l’UCE. Jo sóc president de l’equip rector des de fa tres anys i en sóc professor des de fa deu o dotze anys. No vaig viure la primera etapa i ara em trobo que haig d’anar a parlar amb gent que té una experiència molt més dilatada a l’UCE que jo mateix.

— Cap on ha d’anar la Universitat Catalana d’Estiu del futur? En què s’ha de modernitzar i en què ha de mantenir aquell esperit del 68?

— Hi ha unes coses de tipus purament logístic que es van resolent de mica en mica. Per exemple, la capacitat d’acollida del Liceu Renouvier. Això no pot canviar, però ara treballem perquè el Centre d’Acollida Transfronterer Pau Casals estigui en funcionament, que esperem que sigui per la propera UCE i si no per l’altra. Aquest nou centre afegirà un centenar de places per a professors i estudiants de l’UCE. Crec que no val la pena créixer més. L’UCE té tres peus: la identitat nacional catalana, l’ensenyament universitari i l’aspecte lúdic, que rebaixa el to sense rebaixar els coneixements. Jo crec que tenim UCE per molts anys.

Quim Vilarnau

**AQUEST
SETEMBRE
TORNA**

